

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKČNÉ ČERNOJEDNANIE] a [REDAKČNÉ ČERNOJEDNANIE] zastúpených JUDr. Julián Lapřanský, advokátska kancelária, spol. s r. o., Zelinárska 8, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. 38C/19/2023-144 zo 6. mája 2025 (vo výroku II) a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/102/2025-170 z 13. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. decembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) č. k. 38C/19/2023-144 zo 6. mája 2025 (vo výroku II) (ďalej len „napadnuté uznesenie mestského súdu“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14Co/102/2025-170 z 13. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Navrhujú napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú priznať im náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia vo veci samej vystupovali v procesnom postavení žalovaných v právnej veci žaloby podanej ich matkou [REDAKČNÉ ČERNOJEDNANIE] (ďalej len „žalobkyňa“) o zaplatenie 94 788,72 eur s príslušenstvom z titulu vyrovnania dedičských

podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalobkyňa 11. marca 2025 zobrala žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu, že sťažovatelia jej vyplatili celú žalovanú sumu. Na základe toho mestský súd vydal napadnuté uznesenie, ktorým vo výroku I konanie zastavil a výrokom II uložil sťažovateľom povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 100 %.

3. Sťažovatelia podali proti napadnutému uzneseniu mestského súdu (vo výroku II) odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd svojím napadnutým uznesením. Ním vo výroku I potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie mestského súdu a vo výroku II priznal žalobkyni proti sťažovateľom nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. K veci samej sťažovatelia uviedli, že žalobkyňa nevyčkala do ukončenia konania o dedičstve o novoobjavenom majetku poručiteľa (otca sťažovateľov), ktoré sama iniciovala, ale ešte pred jeho ukončením podala predmetnú žalobu. Podanie žaloby preto považovali za predčasné (pretože mestský súd schválil dohodu dedičov o vyporiadaní dedičstva). Ďalej uviedli, že žalobkyňou uplatnený nárok bol uspokojený po právoplatnosti konania o dedičstve o novoobjavenom majetku poručiteľa, a to predajom jednej zo zdedených nehnuteľností sťažovateľmi. V dôsledku uspokojenia nároku došlo následne k zastaveniu konania.

5. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia zároveň výslovne uviedli, že po vyčerpaní prípustných právnych prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) nemajú inú možnosť ako sa domáhať ochrany svojich základných práv a slobôd touto ústavnou sťažnosťou.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu mestského súdu namietajú, že prvoinštančný súd postupoval vo veci formalisticky. Predmetné rozhodnutie považujú za arbitrárne, nezohľadňujúce zásadu separácie trov konania. Poukazujú na § 256 ods. 1 a 2 CSP a argumentujú, že ak by žalobkyňa vyčkala na rozhodnutie o novoobjavenom dedičstve, k predmetnému konaniu (k podaniu jej žaloby) vôbec nemuselo dôjsť. Pretože by jej pohľadávku následne tiež riadne a včas uhradili.

7. K obom napadnutým uzneseniam ďalej argumentovali, že trvanie prvoinštančného a odvolacieho súdu na formálnom výklade § 256 ods. 1 CSP bez zohľadnenia ostatných jeho ustanovení (predovšetkým § 256 ods. 2 CSP) a výkladových pravidiel má za následok ústavne nonkonformný spôsob interpretácie právneho predpisu. Za neprípustné preto považujú ich zaviazanie na náhradu trov konania bez toho, aby bola zohľadnená predčasnosť podania žaloby a uplatnená separácia trov konania. K uznaniu oprávnenosti trov konania na strane žalobkyne podľa sťažovateľov mohlo dôjsť jedine vo vzťahu k trovám, ktoré vznikli po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mestský súd schválil dohodu dedičov o vyporiadaní dedičstva. A vo vzťahu k trovám, ktoré vznikli pred týmto okamihom, sa mala uplatniť už spomínaná zásada separácie trov konania. Obidve napadnuté rozhodnutia tak považujú za arbitrárne a formalistické.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy). V konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namiataným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľov je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 452/2024).

III.1. K namiatanému porušeniu práv napadnutým uznesením mestského súdu:

11. Touto ústavnou sťažnosťou sťažovatelia namietli porušenie svojich práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením mestského súdu, ktorý ako prvoinštančný súd okrem zastavenia konania rozhodol o nároku na náhradu trov konania (výrokom II).

12. Sťažovatelia podali proti napadnutému uzneseniu mestského súdu riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom bol príslušný rozhodnúť a aj tak učinil krajský súd napadnutým uznesením, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K namiatanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv aj napadnutým uznesením krajského súdu (ako súdu odvolacieho), ktorým došlo k potvrdeniu prvoinštančného rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania (napadnutého uznesenia mestského súdu). Zároveň priamo v ústavnej sťažnosti uviedli, že po vyčerpaní prípustných právnych prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku nemajú inú možnosť ako sa domáhať ochrany svojich základných práv a slobôd. Teda proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie nepodali.

14. Na tomto mieste je vhodné pripomenúť, že sťažovatelia aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namietajú, že je arbitrárne (vo vzťahu k uplatneniu ustanovení Civilného sporového

poriadku) a formalistické, že jeho vydaním došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, čo v zmysle (nižšie uvedenej) judikatúry ústavného súdu je možné uplatniť (aj v prípade napadnutého uznesenia) ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa ústavný súd zaoberal už v minulosti, a to konkrétne v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom okrem iného vyslovil: „Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcemu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej... Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“ (I. ÚS 47/2021, IV. ÚS 578/2025).

16. V prípade napadnutého uznesenia krajského súdu ide o uznesenie, ktorým krajský súd ako súd odvolací potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu (napadnuté uznesenie mestského súdu) o nároku na náhradu trov konania (nie o výške trov konania, pozn.). Ústavný súd tak uzatvára, že napadnuté uznesenie krajského súdu ako rozhodnutie, ktorým sa pred odvolacím súdom konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou skončilo, bolo možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu, pričom sťažovatelia nepodaním dovolania v danom prípade sa sami o tento prieskum pripravili a predčasne sa so svojou ústavnou sťažnosťou obrátili na ústavný súd. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie totiž nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; túto možnosť však sťažovatelia v tomto prípade mali. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

17. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu